

*Memoria
țăranului
român*

MARIA SAVA-MĂRGINEANU

Plugarul Petre Mărgineanu, împuşcat de Securitate, a murit... de trei ori

Plugarul menţionat mai sus este tatăl meu. El a fost cel mai mare dintre fraţii Mărgineanu, copiii lui Simion şi Rozalia Mărgineanu din satul Obreja.

S-a născut la 23 aprilie 1903 în satul Obreja, comuna Mihalt, din judeţul Alba.

Ca cel dintâi născut în această familie de ţărani luminaţi, cu dragoste de pământ dar şi de carte, el a înţeles să-şi asume toate sarcinile gospodăriei, înlesnind în schimb trimiterea la studii a fratelui său mai mic, Nicolae. Şi a avut şi de ce, pentru că acesta s-a dovedit şi ca elev, şi ca student, un element strălucit, ajungând să urce treptele ierarhiei universitare. Nicolae a devenit una din proeminentele personalităţi româneşti în materie de cultură şi anume unul din cei mai buni profesori de psihologie, cu lucrări cunoscute în ţară şi în străinătate.

În vreme ce fratele său îşi urma înaltele sale studii, tatăl meu, cu multă discreţie şi modestie, îşi îngrijea pământul din satul său Obreja. Dar şi el era iubitor de carte. Pentru că, desi întreaga zi ţinea de coarnele plugului, serile îl prindeau la lumina lămpii cu câte o carte în mână. Era unul dintre ţăranii luminaţi ai locului, respectat de toţi. În familia sa, am apărut şi noi copiii, un frate al meu Eugen, sora mea Elena şi eu, Maria.

Totul ar fi decurs normal, în sensul firesc al vieţii, dacă peste ţara noastră n-ar fi căzut blestematul regim comunist.

În acest regim, un plugar harnic ca tatăl meu, care-si ridicase gospodăria prin muncă cinstită, a devenit imediat „chiabur”. Şi de la această etichetă încolo, numai necazuri s-au abătut asupra familiei noastre. Cu atât mai mult cu cât tatăl meu făcea şi politică liberală.

Drept urmare, la data de 16 martie 1949, a fost arestat. Trec peste oribila percheziţie care ne-a răscolit întreaga gospodărie o noapte întreagă, înspăimântându-ne de moarte pe noi, copiii. Cert este că, din acel moment, tata a dispărut dintre noi şi n-a

mai fost să-l revedem niciodată. Eu eram mică, dar n-am să uit niciodată fruntea ținută sus a tatălui meu, atunci când părăsea casa, înghiontit de securiști. Chiar în acel an - amănunt pe care va fi să-l aflu mult mai târziu - Tribunalul Militar Sibiu l-a condamnat, prin sentința 848 din 20 octombrie, la 20 de ani muncă silnică și confiscarea averii, pentru „crimă de uneltire contra ordinii sociale și împotriva securității poporului”.

Ce s-a mai petrecut în continuare ? Noi, familia, n-am mai știut absolut nimic despre el. Știam însă ce se petrece cu noi. Ni s-a confiscat absolut totul și din familie fruntașă a satului, am ajuns muritori de foame. Mai mult, fratele meu Eugen, student în ultimul an la medicină la facultatea din Cluj, a fost și el arestat, la puțin timp după tata, și 4 ani nu am mai știut nimic nici despre el. Am aflat ulterior că a luat drumul canalului Dunărea - Marea Neagră, unde a trudit tot acest timp. Fără să intru în amănuntele tragice ale vieții lui, vreau să spun că după aceea nu i s-a mai îngăduit să-și termine studiile și a rămas până astăzi felcer în satul Obreja. E simplu de explicat: era fiul „chiaburului” Petre Mărgineanu.

Dar ce s-a întâmplat cu tata ?

Tot ce voi spune acum sunt date culese ulterior, mai exact în ultimul timp. Mai întâi realitatea. El a fost împușcat la Sibiu în 1950, împreună cu următorii: Bedelean Nicolae 30 ani, muncitor din Mihalt, Emil Dalea 33 ani, Picoș Florian 45 ani, Emil Oltean 26 ani, toți plugari din Galda de Jos.

Toți cei nominalizați acum de mine fac parte dintre acei „luptători asasinați de Securitate după pronunțarea de către instanțele judecătorești a unei pedepse cu închisoarea”, așa cum sunt ei menționați în revista Memoria nr. 13 la pagina 67. Iată deci „bunul plac” al Securității, fără-de-legea cu care guvernau comuniștii, călcând în picioare chiar strămebele lor legi, ca să le mutilizeze și mai mult.

Au trecut ani și ani și noi, familia, n-am mai știut nimic despre tata. Continuum să-l așteptăm să-și ispășească pedeapsa și să revină acasă. Și el era mort de mult.

După revoluția din 1989, căutarea tatălui meu a continuat. Și iată că am aflat: ucis de Securitate la un an după arestare. Lângă el sunt toți cei nominalizați mai sus. De menționat că, deși asasinați la Sibiu - unde Securitatea era patronată de colonelul Gheorghe Crăciun - ei figurează la oficiul stării civile al primăriei orașului Cluj, trecuți într-un registru special, sub numere de ordine diferite, dar unul după altul și toți declarați morți la aceeași dată, diferind doar diagnosticul.

H. Lava - dar fixarea

Astfel, în dreptul cauzei morții tatălui meu se menționează următoarele: data morții-anul 1950, luna aprilie, ziua 4, cauza morții-insuficiență circulatorie (când se știa de fapt că a fost glonțul Securității). Certificatul poartă numărul 370611. Este primul certificat de moarte în legătură cu tatăl meu, desprins din registrul stării civile de la numărul 110.

Birocrația comunistă însă începe să se încurce, fiindcă decesul e trecut și în registrul stării civile din 25 iulie 1957, adică 7 ani după ce tata fusese executat.

Rog cititorul să rețină locul morții: în realitate la Sibiu în 1950, când tata nici nu-și executase un an din pedeapsa sa de condamnare la 20 de ani, și apoi al doilea loc al morții, în orașul Cluj. Insistând să aflăm adevărul, ne-am tot adresat diverselor autorități.

Astfel: a) Ministerul de Interne al noii democrații de după revoluția din 1989, ne răspunde prin adresa 75.104 din 31.07.1990, că tata a „decedat în anul 1954 în penitenciarul Aiud, conform actului de deces numărul 110 din 1957 din Cluj-Napoca“.

b) Adresându-ne primăriei din Mihalț, aceasta ne trimite adeverința numărul 4 din 1990, în care ne spune textual: „mort, actul de moarte numărul 110 din 25.07.1957, din registrul special al Comitetului Executiv al Sfatului Popular din Cluj, comunicat cu adresa numărul 1490 din 13.02.1965“.

Pentru a lămuri pe cititor că tot acest dispreț față de destinul unui om nu e o scornire a noastră, alăturăm câteva acte în original emise de autoritățile de dinainte și după revoluție.

Înainte de a încheia acest articol, nu pot să mă abțin să remarc câteva lucruri pe care să le supun atenției cititorului. Iată-le:

1. Disprețul total al regimului comunist, nu numai pentru omul în viață, dar și pentru cel dispărut, adversarul care în nici un caz nu se mai putea opune regimului.

2. Oribila „umanitate“ comunistă, care împușca un om la Sibiu, apoi îi arată decedat la Cluj și încă o dată la Aiud, neconcordanță flagrantă dintre momentul în care omul se muta din raiul bolșevic în altă lume, în care nu mai există monștri comuniști.

3. Disprețul comunistilor față de urmașii celor uciși, privându-i pe acestia, nu numai de ADEVĂR, dar și de elementara datorie creștinească de a se duce când și când să pună o floare și să aprindă o lumânare la mormântul celor ce le-au fost dragi.

4. Toate cele expuse mai sus se înscriu de fapt în dogma

de căpetenie a comunismului, care nu a fost decât MINCIUNA, viciu dominant, care a patronat tot universul comunist.

În final, mă adresez celor din fruntea Justiției noastre de azi, cerându-le: „Domnilor, dacă nici de la voi nu pot afla adevărul în legătură cu uciderea tatii, vă implor să-mi arătați măcar locul în care e îngropat, ca să-i pot pune o cruce și să-mi duc acolo copiii și nepoții pentru ca, după ce n-am să mai fiu nici eu, să-i mai aprindă ei când și când o lumânare”.

Memoria țăranului român

Redăm mai jos adresa prin care Securitatea din Cluj – condusă la ora aceea de colonelul Patriciu – o trimite Penitenciarului din Cluj cerându-i să-i pună la dispoziție pe cei 6 de mai jos, care erau deja condamnați la ani de închisoare. De ce îi cere? Ca să-i împuște. Precum a și făcut. La ce bun totuși această adresă? Simplu: Penitenciarul trebuia să se „descarce” de acești oameni, deveniți obiecte. Iată documentul:

Memoria țăranului român

Dirrecția Regională a Securității Poporului Cluj nr. 17007 din 5 aprilie 1950

Înregistrat la Penitenciarul Cluj Tribunal sub nr. 2764 din 5.04.1950

Către Penitenciarul Tribunalului Cluj

„Rugăm a preda delegatului nostru pe următorii deținuți ce se află încarcerați în penitenciarul dvs. și care ne sunt necesari pentru cercetări:

- 1. Picoș Florian.*
- 2. Florin Mihai.*
- 3. Dalea Emil.*
- 4. Olteanu Emil.*
- 5. Beldeann Ion.*
- 6. Mărgineanu Petre”.*

Colonel de securitate Patriciu 5.04.1950.
Indescifrabil

Am primit,

A.S.R.I., Fond „D”, dosar nr. 7805, vol. I, f. 12

Memoria țăranului român

Același ofițer de Securitate, Patriciu, apare și în relațiile despre represimile declanșate împotriva studenților clujeni în 1945-1946.

Pe unde oare se mai află astăzi asasinul Patriciu și tovarășii săi de crime? Poate ne răspunde cineva.

Toți deținuții menționați au fost executați în aceeași zi.